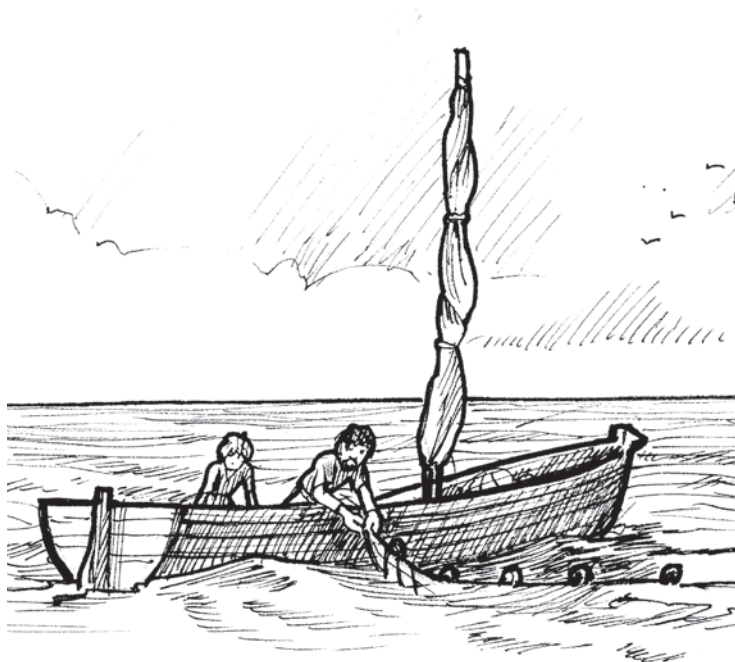

PROLOGAS

Žvejų valtis palengva sūpavosi ant bangų. Kalemas atrišo virvę ir nuleido burę. Tyliai šnupuodamas jo tėvas ėmė traukti tinklą.

– Nesuprantu, kam mes vargstame, – suniurnėjo jis. – Jau visą mėnesį nieko nesugavome!

– Juk žinai, ką žmonės šneka, –
atsakė Kalemas. – Jūros gyvatė iš-
baidė žuvis.

Tėvas prunkštelėjo.

– Bobutės pasakos! Kad ir kaip
būtų, manau, Jūros gyvatė turėtų
mums padėti.

Kalemas apsižvalgė ir pajuto lengvą virpulį. Jūros paviršius buvo lygus, tik netoli kranto matėsi nedidelė uolėta sala.

Kai jiedu ištraukė tinklą, jis buvo tuščias.

– Beviltiška, – pratarė tėvas.

Jis vėl užmetė tinklą. Žiūrėdamas, kaip jis grimzta į gelmę, Kalemas pastebėjo, kad vandens ruože tarp kranto ir laivo kažkas vyksta. Atrodė, tarsi jūra būtų užvirusi. Paskui ji pradėjo piktai kunkuliuoti, o putos ir bangos ėmė plaktis į uolas.

– Pažvelk! – šūktelėjo jis, rodydamas ranka. – Štai ten!

Jo tėvas atsisuko ir įsitvėrė valties krašto, nes ji ėmė pavojingai sūpuotis.

Ir tada iš vandens išniro milžiniška galva ant ilgo grakštaus kaklo. Jis buvo padengtas storais, vaivorykštės

spalvomis ribuliuojančiais žvynais
ir vėžiagyviais. Aukso antkaklis ant
Žvėries kaklo blykstelėjo saulėje,
o prie jo pritvirtinta žerinti grandinė
paniro į vandenį.

– Kas tai? – šūktelėjo Kalemo
tėvas.

Kalemas sugriebė virvę, kad iš-
keltų burę, bet buvo per vėlu. Žvė-
ris išrietė kaklą ir jo didžiulė galva
atsidūrė virš valtės. Kalemas žvel-
gė į didžiules, įniršusias akis, ku-
rios, atrodė, liepsnoja šalta liepsna.
Dusdamas iš baimės, jis pamatė
prasižiojančius padaro nasrus.
Ilgomis, lenktomis iltimis būtybė
krimstelėjo valtės stiebą ir iš vir-
šaus ant tėvo su sūnumi kaip lietus
pažiro nuolaužos.

Valtis pakrypo, ir Kalemą aptaškė jūros vanduo. Jis pasilenkė, užsidengė galvą rankomis ir stipriai

užsimerkė, o aplinkui aidėjo Jūros
gyvatės riaumojimas.

